

‘Een plot dat je de
adem beneemt’
Irish Examiner

‘Een *up-all-night*
thriller’
Lucy Clarke

‘Niets is wat het lijkt
in deze thriller’
Chris Whitaker

DE DUIK

**WELKOM IN
HET PARADIJS**

**WE HOPEN
DAT JE HET
OVERLEEFT...**

SARA OCHS

Lezersreacties op *De duik*:

‘*De duik* had me vanaf de eerste pagina totaal in zijn greep.’

‘De twists in het boek waren geweldig en het einde was totaal onverwacht.’

‘Een briljant boek voor deze zomer!’

‘Al lezend zag ik mezelf al helemaal op het eiland.
Tot het moment dat de eerste doden vielen...’

‘Een buitengewoon goed boek.’

‘De personages voelden allemaal levensecht aan, ik zag ze helemaal voor me. En dan het einde. Mijn mond viel open.’

**Dus neem een grote hap lucht voordat je begint aan *De duik*.
Je zult het nodig hebben...**

SARA OCHS

DE DUIK

Vertaald door Saskia Peeters

De Fontein

Proloog

Vrijdagavond

De bastonen die van ergens achter me komen, echoën het ritme van het bloed dat ik in mijn oren hoor suizen. Ik kijk achterom naar de groep die ik heb achtergelaten. Lichamen beschilderd met opzichtig groen en misselijkmakend roze bewegen langs elkaar. Goedkoop bier schuimt omhoog in goudbruine en groene flessen terwijl vrienden vissenkomen met walgelijke blauwe vloeistoffen delen. Verderop draait een danser onder luid gejoel van een geïmponeerde – en stomdronken – menigte een brandende hoepel rond.

Alles lijkt ineens wazig te worden, alsof ik het allemaal buiten mijn lichaam zie gebeuren. Een kakofonie van neonkleuren tegen een achtergrond van muziek die inmiddels niets meer is dan een lange, aaneengesmolten toon die mijn borst doet trillen. Mijn spieren voelen zwaar aan en ik moet mezelf eraan herinneren te blijven ademen, alsof mijn lichaam is vergeten hoe het moet functioneren. Misschien hebben ze iets in mijn drankje gedaan om dit makkelijker te maken. Of misschien ben ik gewoon bedwelmd door de wetenschap. Het besef dat er bijna geen tijd meer is.

Ik roep naar de groep, smeeft of iemand me kan helpen. Het heeft geen zin. Het kabaal uit de speakers op het feest veegt als een lawine over het strand, pikt mijn stem op en voert hem mee naar de stilte.

Ik dacht dat ik het zelf wel kon. Dat ik slimmer was dan zij, dat ik het duistere op dit eiland kon ontrafelen en kon voorkomen dat het nog iemand kwaad zou doen.

Ik had het mis.

Ik heb een fout gemaakt. Ik heb de verkeerde persoon vertrouwd. Na alles wat er is gebeurd, had ik beter moeten weten.

Ik voel een handpalm op mijn onderrug. Hij voelt licht en ik weet hoe het eruit moet zien voor een toeschouwer, zelfs als die helemaal naar dit deel van het strand is gelopen om aan het feest te ontsnappen. Twee feestgangers die de dansvloer ontvluchten voor een romantisch rendez-vous in het maanlicht. Het is zo ver bezijden de waarheid dat het bijna een lach op mijn lippen brengt, een opborrelende euforie die bijna weet te ontsnappen.

Toch gebeurt dat niet.

Want ik weet wat die handpalm betekent. En ik voel wat de anderen op het strand niet meekrijgen. De lichte steek van een mes tussen mijn onderste rugwervels.

Ik hoor een stem vlak naast mijn oor, de kille, harde toon die nauwelijks wordt gedempt door de muziek.

‘Lopen. Vooruit.’

Ik kijk voor me, naar de oceaan die zich uitstrekt naar de horizon, de zwarte golven die glinsteren in het licht van de maan, die rond en vol is als een zwangere buik. Ik heb het uitzicht sinds mijn komst hier meermaals vol bewondering bekeken, een schoonheid die ik niet eerder had gezien.

Ik doe wat me wordt gezegd en loop. Wat kan ik anders doen?

De pulserende bastoon uit de speakers bij de bar wordt met elke stap zwakker, tot ik zo ver weg ben dat de muziek niets meer is dan een herinnering. Zo ver van het feest baadt het strand in duisternis en de winkels langs deze strook zijn allang gesloten. Het enige licht is afkomstig van de verspreide sterren boven mijn hoofd.

Als ik het water over mijn tenen voel klotsen, kijk ik nog eenmaal over mijn schouder. De mensen zijn vage vlekken in de verte, maar ik kan nog zien hoe hun lichamen om elkaar heen kronkelen, hunkerend om op welke manier dan ook contact te hebben. Ondanks de wanordelijkheid – de drank en drugs maken dat ze als schimmi-

ge spoken bewegen – heeft het een bepaalde schoonheid.

Ik heb al zo lang niets anders dan kilte gevoeld, ondanks de zware luchtvochtigheid van het eiland die zich de afgelopen dagen aan mijn huid heeft gehecht. Mensen zeggen altijd dat woede oplaait als een vuur, maar bij mij lag die als een blok ijs op mijn maag en bevroor hij mijn aderen. Ik kon aan niets anders denken dan wraak. Een behoefte om pijn te doen zoals ik nog nooit heb gevoeld.

Nu het zeewater langs mijn knieën strijkt en ik de mensen verderop op het strand zie dansen in het glinsterende maanlicht, zo ver van de rest van de wereld, is het alsof het ijs eindelijk smelt en de kortston- dige lichtzinnigheid weer terugkeert.

Ik vraag me af of zij hetzelfde voelde toen het haar overkwam. Een waardering voor het leven die zich pas op het einde openbaart.

Voordat ik er verder bij stil kan staan, stoppen mijn voeten met hun bewegingen en wordt de ene handpalm op mijn rug er twee, die me hardhandig voorover in het water duwen. Ik hap in mijn val naar adem en mijn voorhoofd raakt een van de stenen die op de oceaan- bodem liggen. Het is echter niet genoeg. De handen pakken me stevig bij mijn nek, duwen mijn hoofd onder water, met benen aan weers- kanten van mijn heupen die me stevig omklemmen. Hoewel ik terug- vecht, beweegt de persoon amper. Ik til mijn armen op, graai naar iets wat ik kan vastpakken, maar het voelt alsof ik in een zware deken ben gewikkeld. Mijn vingers slaan zich uiteindelijk rond polsen en ik trek mijn nagels zo hard als ik kan door het vlees. Maar het water maakt alles zacht en ik bereik niets.

Mijn oogleden dwingen zichzelf open in het prikkende zoute wa- ter. Kleine visjes schieten voor me langs, behendig de luchtbellen ont- wijkend die uit mijn mond ontsnappen, schijnbaar onbekommerd over het leven dat uit mijn longen sijpelt.

Mijn handen verslappen en gaan omlaag alsof mijn spieren eerder dan mijn hersenen doorhebben hoe zinloos deze strijd is. En ik zie haar weer voor me, zoals zo vaak sinds haar vertrek. Zij is de reden waarom ik hier ben. Waarom ik alles heb opgeofferd.

Ik denk aan haar als de schoonheid van het water langzaam zwart wordt.

1

Veertien uur eerder

Cass

*H*et ruikt in de hotelkamer al naar de dood. Ik weet dat het daarvoor nog te vroeg is, dat het lichaam nog lang niet aan het ontbinden is. Toch vult de stank mijn neus, een walgelijke lijkvlucht. Een dikke, natte substantie puilt tussen mijn tenen door en de tijd lijkt stil te staan als ik zie hoe het bloed in de tapijtvezels trekt. Elke druppel bevat kleine stukjes van mij die lang nadat ik er niet meer ben zullen achterblijven.

Ineens doemt zijn lichaam groot voor me op. En dan voel ik het gewicht in mijn hand, de stevigheid van het mes. Mijn ogen schieten die kant op en het lamplicht valt op iets roestkleurigs langs de scherpe rand van het lemmet. Bloed. Mijn bloed.

Ik probeer op een rijtje te zetten wat er allemaal gebeurt, probeer het te begrijpen. Maar voor ik zover ben, schiet mijn arm omlaag, boos en vertwijfeld, alsof hij een eigen wil heeft. En dan komt het. Het moment dat het lemmet het vlees raakt. Dat bevredigende gevoel van aanraking.

Ik hoor de schreeuw uit mijn longen ontsnappen alsof die van iemand anders is.

‘Sst, sst.’

Ik sla mijn hand voor mijn mond en mijn ogen schieten open. En dan kijk ik in Logans ogen, naar de golvende zee in zijn irissen.

‘Cass, ik ben hier. Je bent thuis. Niks aan de hand,’ zegt hij sussend.

Langzaam word ik me bewust van Logans handen aan weerszijden

van mijn gezicht, zijn bezorgde blik, zijn zware Schotse accent. Ik adem diep in door mijn neus en de bekende geur van zilte lucht stroomt naar binnen. *Twee tellen in, twee tellen uit.*

‘Een nachtmerrie?’

Ik voel hoofdpijn opkomen aan de achterkant van mijn schedel en het duurt even voor ik begrijp wat Logan zegt.

‘Ja, ik denk het,’ antwoord ik vaag. Hij weet niets van de verschrikkingen die me het eerste jaar na die dag in de hotelkamer elke nacht in mijn dromen achtervolgden. Mijn onderbewustzijn speelt de herinnering in een eindeloze *loop* af, steeds een beetje duisterder en angstaanjagender. Het was een tijdje gestopt, toen ik net op Koh Sang was, maar sinds kort, nu het bijna drie jaar geleden is, gaan mijn gedachten constant terug naar die hotelkamer en zijn de nachtmerries weer terug, duisterder en realistischer dan ooit tevoren.

‘Waar droomde je over?’ vraagt hij.

Mijn hart gaat nog als een bezetene tekeer en ik veeg het zweet van mijn voorhoofd. Ik dwing mezelf om rustig adem te halen, met behulp van het trucje dat ik mijn cursisten leer. *In, twee, uit, twee.* ‘Weet ik niet meer,’ lieg ik.

Ik realiseer me met een schok dat mijn vingertoppen de lijn boven mijn hart volgen, waar mijn gerafelde huid zacht en opgerekt is. Logan denkt dat het van een ongeluk is. Een auto-ongeluk toen ik nog studeerde. Een stuk glas van de voorruit dat zich in mijn borst had geboord. Het ongeluk dat ik had overleefd, maar dat me tot wees had gemaakt, dat mijn twee overgebleven familieleden in één verwoestende ruk van me had afgenomen. Dat denkt hij omdat ik het hem heb wijsgemaakt.

Ik haal mijn hand van het litteken, ik wil er niet meer aandacht op vestigen dan nodig is.

De bezorgdheid op Logans gezicht maakt langzaam plaats voor zijn karakteristieke scheve glimlach: zijn lippen een stukje van elkaar, één mondhoek net iets hoger opgetrokken dan de andere, een glinstering in zijn donkerblauwe ogen. Een eigenwijze krul is losgeraakt uit

zijn rommelige staart en strijkt langs zijn kin, en ik voel gefladder in mijn buik.

Hij brengt zijn gezicht dichterbij dat van mij. ‘Nou, wat je ook droomde, het was niet echt. Maar weet je wat wel echt is?’ vraagt hij plagend.

Hij pakt mijn linkerhand en strijkt met zijn lippen over mijn knokkels zodat ik uitzicht heb op de gouden ring die sinds gisteravond om mijn ringvinger zit.

De gedachte voert opnieuw een tinteling langs mijn ruggengraat. *Hij is van mij. Ik ben van hem. Meer hebben we niet nodig. De rest is niet belangrijk.*

Mijn blik gaat van zijn gezicht naar de identieke ring die aan de ketting om zijn nek hangt en op zijn getatoeëerde borst rust.

Ik denk terug aan gisteravond en laat de mooie herinnering de laatste restjes paniek van de nachtmerrie verdrijven. Logan had de ring rustig onder zijn T-shirt vandaan gehaald op het moment dat hij me een bijpassende ring in een rood doosje voorhield. De tijd leek te bevriezen, mijn hersenen haperden en ik begreep het pas toen ik hem omlaag zag gaan naar de vinyl vloer van onze patio en hij op één knie ging zitten. Hij had het perfect getimed op het moment dat de zon in de zee zakte als een vurige bal die verdronk in het water en een lucht vol smeulende roze- en blauwtinten achterliet.

Ik had de ring even in mijn hand gehouden voordat ik hem aan mijn vinger schoof.

‘Kijk eens aan de binnenkant,’ had Logan me opgedragen, en dat had ik gedaan. Daar stonden onze woorden, gegraveerd in fraaie schuine letters. De woorden die we elke avond tegen elkaar zeiden als we naar bed gingen of als we afscheid namen. Onze versie van ‘ik hou van je’.

‘Voor altijd samen,’ wist ik met een dikke keel van emotie uit te brengen.

‘Voor altijd samen,’ herhaalde Logan. ‘Nu is het officieel.’

Het was het moment waarop ik had gewacht sinds de avond dat ik

Logan had ontmoet, twee jaar geleden. Ik wist het vanaf het eerste moment dat ik hem zag. Hij zou mijn redder zijn.

Mijn ogen vulden zich met tranen toen Logan verder praatte. ‘Jij bent alles voor me, Cass Morris. Als jonge knul droomde ik er al van om iemand tegen te komen die zo liefhebbend en begripvol was als jij, iemand tot wie ik me altijd kon wenden en die ik kon vertrouwen. Ik kan niet geloven dat ik je heb gevonden. Ik moet wel de gelukkigste man op aarde zijn.’

Het enige wat ik kon doen was knikken, terwijl tranen op mijn wangen drupten. Ik slikte en probeerde van het moment te genieten, probeerde te doen alsof ik echt de lieve, bedeesde, loyale vrouw was op wie hij verliefd was geworden en niet het meisje van drie jaar geleden in de hotelkamer, dat zich aan iedereen zou hebben vastgeklampt om maar te overleven.

Nu leun ik naar hem toe in ons bed, verlang ik naar het gevoel van zijn lippen op de mijne. Op het moment dat ze elkaar raken, dringt echter een geluid onze slaapkamer binnen.

Klop, klop, klop.

Ik voel mijn lichaam verstijven, mijn spieren spannen zich aan.

‘Er staat gewoon iemand voor de deur,’ zegt hij met een frons en een vragende ondertoon in zijn woorden.

‘Natuurlijk,’ zeg ik snel, in de hoop dat hij mijn onbehagen niet ziet. ‘Die droom voelde ook zo echt.’

Logan rolt zich om en slaat zijn benen over de rand van het bed alsof hij wil opstaan.

‘Nee, blijf,’ beveel ik. ‘Je hoeft vanmiddag pas te werken en mijn wekker kan toch elk moment gaan. Waarschijnlijk is het Greta maar met een verlovingscadeau. Je weet hoe ze is.’

Ik zie haar al voor de deur staan, klaar om me te omhelzen en te schreeuwen hoe moeilijk het voor haar is geweest om dit zo lang geheim te houden. Ik voel een steek van medelijden als ik aan Greta’s recent verbroken relatie denk. Aan hoe Alice haar en het leven dat ze samen op dit eiland hadden opgebouwd van het ene op het andere

moment heeft verlaten, zonder aankondiging of verklaring. Ik zet het van me af. Het is een feestelijke ochtend. Ik verdien het om ook eens gelukkig te zijn.

‘Nou, nou. Nu al de beste verloofde die ik me kan wensen,’ zegt Logan. Zijn opmerking geeft me een warm gevoel vanbinnen en ik druk een zachte kus op zijn glimlachende lippen voordat ik de kleren pak die op een hoopje naast het bed liggen – als restanten van gisteravond. Terwijl ik Logans T-shirt over mijn hoofd trek, kijk ik door de kamerhoge ramen van onze slaapkamer naar het vrije uitzicht op de glinsterende oceaan waaruit bergtoppen omhoogsteken.

Net als altijd beneemt de schoonheid me de adem. We zijn een jaar geleden in dit huis getrokken omdat we genoeg hadden van onze toenmalige woonomstandigheden – Logan deelde een appartement in Kumvit met Neil en Doug, en ik zat in een van de hotelkamers die Frederic voor een redelijk bedrag verhuurt aan personeel van het resort. Toen het huis te koop bleek te staan, waren we het er direct over eens dat we een bod moesten uitbrengen. Het is een van de weinige gebouwen zo hoog op de heuvel, pal naast het beginpunt van de Khrum Yai Trail. Het uitzicht was doorslaggevend; het was alsof we de schoonheid van het eiland op een presenteerblaadje kregen. En in zekere zin is dat ook zo. Koh Sang is ons thuis, veilig gelegen in de Golf van Thailand, zo ver van alle andere backpackerseilanden dat het nog niet wordt overspoeld door toeristen, zoals de naburige eilanden Koh Phangan en Koh Samui.

Vandaag lijkt de zee kalm. Dat is mooi, aangezien we nog midden in de regentijd zitten. Elke dag is een gok wat betreft het weer. Nu staat de zon al hoog boven het water en klimt hij steeds hoger in de wolkeloze lucht.

Ik loop door de woonkamer en langs de aangrenzende keuken. Bij elke stap verwacht ik dat er weer op de deur zal worden geklopt, maar Greta lijkt het voor nu te hebben opgegeven. Of ze heeft me horen lopen.

Ik blijf staan als ik bij de voordeur ben, strijk mijn haren glad, hoop

dat ik er niet uitzie alsof ik net uit bed kom – wat wel zo is. Ik hoef Greta niet méér met mijn verlovingsgeluk te confronteren dan nodig is. Als ik de deur opendoe, zet ik een glimlach op, klaar om gemaakt verrast te doen over Greta's aanwezigheid.

Er is echter niemand.

Ik stap naar buiten en de luchtvochtigheid klampt zich direct vast aan mijn huid. Zou Greta weer zijn weggegaan, in de veronderstelling dat Logan en ik er niet waren? Ik laat mijn blik de heuvel af gaan naar de rest van het eiland. Als ze was weggegaan, zou ik op z'n minst haar motor de heuvel af moeten zien rijden, maar de weg is verlaten.

Ik frons verward mijn voorhoofd. Als ik weer naar binnen stap, overweeg ik om Greta een sms te sturen, maar mijn voet strijkt ergens langs. Het is zo klein dat ik er zonder het te merken overheen ben gestapt. Een eenvoudige witte envelop met mijn naam – CASS – in kleine hoofdletters op de voorkant, in een handschrift dat ik niet direct herken als dat van Greta. Toch moet het van haar zijn.

Dat verklaart het. Ze moet de envelop daar hebben neergelegd toen ze op de deur klopte, en daarna meteen zijn weggegaan om ons niet lastig te vallen. Ik merk dat ik weer glimlach.

Ik pak de envelop en neem hem mee naar binnen. Bij de keukentafel blijf ik staan om hem open te maken. Hij is licht, alsof er alleen een kaart in zit, maar Greta kennende is het waarschijnlijk meer. Misschien tickets naar een nieuwe bestemming? Ze kan soms nogal overdrijven met cadeaus.

Ik scheur de envelop open zonder op Logan te wachten. Ik wil hem graag verrassen met wat erin zit.

Dan besef ik dat het alleen maar een dubbelgevouwen vel printpapier is. Ik vouw het nieuwsgierig open.

Ik laat het meteen op de tafel vallen; mijn vingers voelen aan alsof ik ze heb gebrand. Ik doe instinctief een stap naar achteren, bij het opengevouwen vel papier vandaan. Mijn hartslag versnelt, mijn gedachten gaan alle kanten op. Ik zet wankelend een paar passen en grijp me vast aan een stoel.

Eerste druk juni 2024

Oorspronkelijke titel *The Dive*

Oorspronkelijke uitgever Bantam, an imprint of Transworld Publishers

Copyright © 2023, Sara Ochs

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie bubbels: Getty Images; resort: Getty Images; golf: Shutterstock

Opmaak binnenwerk Mat-Zet b.v., Huizen

ISBN 978 90 261 6547 4

ISBN e-book 978 90 261 6548 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7129 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.